

Книга Даниїла - Номер сорок

Пол

Jeff Pippenger

2024-01-04

Перший розділ книги Даниїла, коли зіставити його з четвертим розділом, представляє історію першого та другого ангелів з 1798 до 1844 року. У тій історії книга Даниїла була відкрита, і частина, яку було відкрито, — це розділи сьомий, восьмий і дев'ятий. «Лінія на лінії»: розділи перший, четвертий, а потім із сьомого по дев'ятий ілюструють історію міллеритського руху першого ангела.

У той період (1798–1844) були закладені основоположні істини адвентизму, і ці істини зрештою були відображені на піонерській схемі 1843 року. Образ Навуходносора з другого розділу Даниїла є на цій схемі. На ній також зображені видіння сьомого й восьмого розділів Даниїла. Представлене «щоденне» з восьмого розділу, так само як і «сім разів» із двадцять шостого розділу Левіта. Три «горе» ісламу, як їх подано в дев'ятому розділі Об'явлення, також представлені. Бог неодноразово попереджав, що на ці основоположні істини будуть нападати.

Нехай ті, хто стоїть як Божі сторожі на стінах Сіону, будуть чоловіками, які можуть бачити небезпеки, що стоять перед народом, — чоловіками, які вміють розрізняти істину й оману, праведність і неправедність.

"Надійшло попередження: не можна допустити нічого, що порушить підвалини віри, на яких ми будемо відтоді, як це послання прийшло в 1842, 1843 і 1844 роках. Я була в цьому посланні, і відтоді я стою перед світом, вірна світлу, яке Бог дав нам. Ми не маємо наміру сходити з тієї платформи, на яку були поставлені наші ноги, коли день у день ми шукали Господа щирою молитвою, просячи світла. Хіба ви думаєте, що я могла б відмовитися від світла, яке Бог дав мені? Воно має бути як Скеля віків. Воно провадить мене відтоді, як його було дано." Review and Herald, 14 квітня 1903 р.

Праця чоловіка зі щіткою для змитання бруду, яка має бути звершена за участю Божого народу останніх днів, також представлена пророком Ісаєю, коли він визначає народ останніх днів і працю, до якої вони покликані, бо підвалини були приречені бути похованими під оманою перед настанням останніх днів.

І ті, що від тебе, відбудують давні руїни: ти підіймеш підвалини багатьох поколінь; і назвуть тебе: Відновлювач пролому, Відновник доріг для поселення. Ісаїя 58:12.

Вираз «давні руїни» стосується доктринальних істин, пов'язаних із двома спустошувальними силами — язичництвом і папством. Послідовність цих двох спустошувальних сил — язичництва, за яким іде папство — була тією рамкою, яку Вільям Міллер використовував для кожного пророцтва, яке він представляв.

І вони відбудують вікові руїни, піднімуть колишні пустки та відновлять спустошені міста, що лежали спустошеними протягом багатьох поколінь. Ісаї 61:4.

Структура пророцтва, яку представлено як рамкову схему, — це історія та взаємини тих двох сил. Відновити "стежки, щоб у них жити" — це відновлення схеми Міллера, яку в його сні було представлено роботою чоловіка з щіткою для сміття. Ісаї використав приклад з історії Езри та тих, хто повернувся з Вавилону й відбудував Єрусалим, щоб позначити відновлення колишніх спустошень.

Від днів наших батьків і аж до цього дня ми перебуваємо у великому переступі; і через наші беззаконня ми, наші царі та наші священики були віддані в руки царів земель — на меч, у полон, на здобич і на сором обличчя, як це є й сьогодні. А тепер на короткий час милість була явлена від Господа, Бога нашого: щоб лишити нам уцілілий останок і дати нам кілочок у Його святому місці, щоб Бог наш просвітив наші очі й дав нам трохи оживлення в нашій неволі. Бо ми були невільниками, але Бог наш не покинув нас у нашій неволі, а простягнув до нас милість перед очима перських царів, щоб дати нам оживлення, поставити дім нашого Бога, відновити його руїни й дати нам стіну в Юдеї та в Єрусалимі. Ездра 9:7-9.

Езра та ті, хто відбудовували Єрусалим, представляють "останок", який є відновлювачами шляхів для оселення, і саме вони звершують працю в контексті молитви згідно з Левітом 26, на яку посилається Езра, кажучи: "від днів наших батьків аж до цього дня ми перебуваємо у великому переступі; і за наші беззаконня ми, наші царі та наші священики були віддані в руки царів країв — під меч, у полон, на пограбування і на посоромлення обличчя". "День", про який він говорить, — це той "день", коли "останок" останніх днів відновлює шляхи для оселення.

Залишок Езри — це два свідки, які воскресають наприкінці трьох із половиною днів і виконують молитву з Левіта 26, як це показано Даниїлом у дев'ятому розділі. Коли Езра та його співпрацівники повернулися з вигнання і відбудували Єрусалим, вони уособлювали працю з відновлення «коштовностей Міллера», тобто працю з відновлення основоположних істин Міллера. З цієї причини розуміння структури праці Міллера є необхідним.

Апостоли будували на певній основі, а саме на Скелі Віків. На цю основу вони приносили камені, які витесували зі світу. Будівничі працювали не без перешкод. Їхню працю надзвичайно ускладнював опір ворогів Христа. Їм доводилося боротися з фанатизмом, упередженнями та ненавистю тих, хто будував на хибній основі. Багатьох, хто працював як будівничі церкви, можна було уподібнити до будівничих муру за днів Неємії, про яких написано: «Ті, що будували на мурі, і ті, що носили тягарі, разом із тими, що навантажували, — кожен одною рукою виконував роботу, а другою тримав зброю». Неємії 4:17. Дії апостолів, 596.

В обох уривках Книги Ісаї йдеться про працю з відновлення підвалин і спустошень багатьох поколінь. Ісаї вказує на духовну працю, яку було проілюстровано буквальною. Підвалини мали бути збережені, але натомість їх згодом цілковито вкрили фальшивою основою з

підроблених коштовностей. Ті, кого Ісая окреслює, відновлюють основоположні істини міллеритів, а не буквальні цеглини й каміння. Символом тих істин є концепція Міллера щодо двох спустошувальних сил, які топтали святиню та військо протягом «семи часів».

Цю працю представлено як відбудову «підвалин» та «спустошень багатьох поколінь», і вона означає пророчу працю відновлення основоположних істин через методологію, що вибудовує пророче «рядок на рядок», «тут трохи і там трохи». Праця відновлення підвалин і спустошень — це праця представлення й захисту первісних істин, представлених на піонерських діаграмах 1843 і 1850 років, які є двома таблицями другого розділу книги Авакума. І ця праця здійснюється методологією пізнього дощу — «рядок на рядок». Це праця повернення на давні стежки Єремії у суперечці з тими, хто прагне обстоювати фальшиву підвалину, як це представлено фальшивими коштовностями з сну Міллера.

Ворог намагається відвернути думки наших братів і сестер від праці з підготовки народу, щоб він міг встояти в ці останні дні. Його софізми покликані відводити думки від небезпек і обов'язків цього часу. Вони мають за ніщо світло, з яким Христос прийшов з небес, щоб дати Іванові для Свого народу. Вони навчають, що події, які безпосередньо перед нами, не є настільки важливими, щоб заслуговувати на особливу увагу. Вони зводять нанівець істину небесного походження і позбавляють народ Божий його минулого досвіду, даючи їм натомість лженауку.

'Так говорить Господь: станьте на шляхах і подивіться, і спитайте про стародавні стежки, де є добра дорога, і ходіть нею.' Єремії 6:16.

Нехай ніхто не намагається зруйнувати підвалини нашої віри — підвалини, які були закладені на початку нашої праці через молитовне вивчення слова та одкровення. На цих підвалинах ми будували протягом останніх п'ятдесяти років. Люди можуть вважати, що вони знайшли новий шлях і що можуть закласти міцнішу підвалину, ніж та, яку вже закладено. Але це велика омана. Іншої підвалини ніхто не може закласти, ніж та, яку вже закладено.

У минулому багато хто брався зводити нову віру, утверджувати нові принципи. Але чи довго простояла їхня споруда? Вона швидко впала, бо її не було зведено на Скелі.

Хіба першим учням не доводилося мати справу з висловлюваннями людей? Хіба їм не доводилося слухати хибні теорії, а потім, зробивши все, стояти непохитно, кажучи: 'Іншої основи ніхто не може покласти, окрім тієї, що вже покладена?' 1 Коринтян 3:11.

«Отже, ми маємо твердо триматися початку нашого уповання аж до кінця. Слова сили були послані Богом і Христом цьому народові, виводячи його зі світу, пункт за пунктом, у ясне світло теперішньої істини. Вустами, до яких торкнувся святий вогонь, Божі служителі проголосили вістку. Божественне слово поставило свою печать на справжності проголошеної істини». Свідчення, том 8, 296, 297.

«Праця підготовки народу, щоб устояти в останні дні» — це праця, пов'язана з двома пророцтвами Єзекіїля у тридцять сьомому розділі. Послання виголошується голосом Ісаї в пустелі, а перше послання Єзекіїля збирає до купи тих, що були мертвими на вулиці міста,

яке називається Содомом і Єгиптом, три з половиною дні. Вони тоді усвідомлюють, що перебували у «часі зволікання» з притчі про десять дів в Євангелії від Матвія. Потім вони чують поклик, даний Єремії: відділити дорогоцінне від нікчемного, якщо вони бажають повернутися. Вони також визнають молитву Даніїла в дев'ятому розділі як теперішню істину. Тому, якщо й коли вони вирішать повернутися, прийнявши й виконавши умови Євангелія, тоді вони отримують друге послання Єзекіїля й стають на ноги як могутнє військо.

«Робота з приготування народу, щоб устояти в останні дні» здійснюється через методологію пізнього дощу «рядок на рядок». Ця праця передбачає відновлення міллеритських істин, представлених на піонерських діаграмах 1843 і 1850 років. Ці дві діаграми є двома таблицями Авакума, і їх слід накласти одну на одну (рядок на рядок), і таким чином вони представляють фундаментальні істини, які мають бути відновлені в останні дні чоловіком із щіткою для сміття.

Коли їх поєднати, лінія до лінії, вони виявляють помилку на діаграмі 1843 року, яку згодом виправили на діаграмі 1850 року. Коли розглядати їх як одну таблицю (лінія до лінії), тоді вони відображають і досвід Божого народу, і приховану історію семи громів, бо разом вони ілюструють перше розчарування, період зволікання, опівнічний крик, 22 жовтня 1844 року та велике розчарування.

Саме перше розчарування, опівнічний клич і велике розчарування становлять приховану історію семи громів. Це структура істини, адже істина ґрунтується на першій та останній літері єврейського слова «істина», що відповідають першому й останньому розчаруванню тієї історії. Середня, тринадцята літера є символом бунту, як це представлено тими, хто відкидає вістку опівнічного кличу. Дві таблиці, коли їх поєднати, служать двома свідками пророчим істинам міллеритів, які мають бути відновлені людиною зі щіткою для бруду, але вони також окреслюють досвід, що є прообразом досвіду ста сорока чотирьох тисяч.

Ті, кого покликали бути стягом (сто сорок чотири тисячі), зіткнулися зі своїм першим розчаруванням 18 липня 2020 року, а потім у липні 2023 року їм було представлено послання від голосу, що кличе в пустелі. Голос закликав їх повернутися.

Саме на цьому етапі прихованої історії семи громів проявиться бунт, адже наступною віхою є час, коли чоловік із щіткою для сміття збирає дорогоцінності й вкидає їх у скриньку. Тоді вони сяють у десять разів яскравіше. У той момент Міллер прокинувся. Коли діви (Міллер) прокидаються, вже запізно. Відновлення спустошень багатьох поколінь — це праця, в якій мають брати участь двоє свідків. Ця праця нині здійснюється.

Схема Вільяма Міллера щодо пророцтв, представлених у видінні при річці Улай, із сьомого, восьмого та дев'ятого розділів книги Даниїла, полягала у двох спустошувальних силах — язичництві та папстві, а схема для Future for America — це язичництво (дракон), за яким іде папство (звір) і відступницький протестантизм (лжепророк). Ключем, що обґрунтовує обидві схеми, є писання апостола Павла. Апостол Павло був пророчим голосом, який поєднав давній Ізраїль із духовним Ізраїлем. До свого навернення ім'я Павла було Саул, що

означає «вибраний» або «призначений».

Павла було обрано (вибрано) апостолом для язичників, і, серед іншого, його було обрано за його розуміння Старого Заповіту. Павло написав більшість Нового Заповіту; жоден інший автор Нового Заповіту не мав такого розуміння Старого Заповіту, як він. Його було обрано очолити проголошення Євангелія язичникам, але також — щоб установити взаємозв'язок між пророчими історіями Старого Заповіту та пророчою історією, що настала після періоду хреста. Без свідчення Павла пророче розуміння міллеритів і руху Future for America не існувало б. У самій тій історії, коли буквальний Ізраїль був розлучений як Божий обраний народ, Павла було обрано вказати, що давній Ізраїль, хоч тоді й був розлучений із Богом, був символом пророчної історії духовного Ізраїлю. Необхідні пророчі правила для рухів першого й третього ангелів ґрунтуються головним чином на писаннях апостола Павла.

З цієї причини ми розглянемо деякі пророчі принципи, окреслені Павлом, які вплинули на послання міллеритів, сформоване в межах двох спустошувальних сил, і водночас розглянемо, як ці принципи впливають на структуру трьох спустошувальних сил.

До того ж, браття, не хочу, щоб ви не знали, що всі наші батьки були під хмарою, і всі перейшли через море; і всі охрестилися в Мойсея в хмарі та в морі; і всі їли ту саму духовну їжу; і всі пили той самий духовний напій, бо пили з тієї духовної Скелі, що йшла за ними; а та Скеля була Христом. Але в багатьох із них Бог не мав уподобання, бо вони полягли в пустелі. А це стало нам за приклад, щоб ми не пожадали злого, як і вони пожадали. Не будьте також ідолопоклонниками, як були деякі з них, як написано: Народ сів їсти й пити, і встав бавитися. Не будемо чинити розпусти, як деякі з них чинили, і за один день упало двадцять три тисячі. Не будемо також спокушати Христа, як і деякі з них спокушали, і були погублені від зміїв. І не нарікайте, як і деякі з них нарікали, і були знищені губителем. Усе це сталося з ними як приклади, а написано для нашого напоумлення, на яких настали кінці віків. 1 Коринтян 10:1-10.

У десяти коротких віршах Павло вказує, що обряд хрещення був прообразно представлений під час переходу через Червоне море, що Скеля, яка супроводжувала давній Ізраїль, була «духовною Скелею», і що цією Скелею був Христос. Він також зазначає, що давній Ізраїль був прикладом для тих, хто живе в останні дні. Цей уривок є застереженням і водночас предметом суперечки між тими, хто відстоює істину, і тими, хто їй противиться. Адвентистські богослови навчають, що Павло лише вказував на те, що історії давнього Ізраїлю ілюстрували моральні уроки, які потрібно зрозуміти тим, хто живе в останні дні, але вони наполягають, що Павло не стверджував, нібито історії буквального Ізраїлю мають бути фактично повторені духовним Ізраїлем. Сестра Вайт часто використовує цей уривок, щоб підтвердити, що саме мав на увазі Павло.

«Кожен із давніх пророків говорив менше для свого часу, ніж для нашого, тож їхнє пророкування має силу для нас. “Усе це трапилося з ними як прообрази; і написано нам на науку, що досягли останніх віків.” 1 Коринтян 10:11. “Їм було відкрите, що не собі самим, а нам служили вони тим, що нині сповіщене вам через тих, які благовістили вам Духом Святим, посланим із неба; у що бажають ангели заглядати.” 1 Петра 1:12....»

"Біблія накопичила й зібрала воедино свої скарби для цього останнього покоління. Усі великі події та урочисті діяння історії Старого Заповіту повторювалися і повторюються в церкві в ці останні дні." Вибрані повідомлення, книга 3, 338, 339.

«Великі події та урочисті звершення історії Старого Завіту повторювалися і повторюються в церкві в ці останні дні», — так сестра Вайт підсумовує значення слів Павла у цих віршах. Намагаючись підірвати визначення Павлом того, що давній Ізраїль символічно ілюструє історію буквального Ізраїлю, Сатана здійснив два головні напади на цей пророчий принцип. Перший, про який я вже згадував, — це твердження, що Павло просто вказував, ніби ті історії являють собою моральні уроки. Це хибне вчення є напівправдою, а напівправа — зовсім не правда. Справді, моральні уроки, які можна почерпнути з історії давнього Ізраїлю, — на благо тим, хто живе в останні дні, але коли це використовують, щоб заперечити, що ті історії також є ілюстрацією подій, які повторяться, це стає напівправдою, покликаною заперечити істину.

Благословення або прокляття тепер поставлено перед народом Божим — благословення, якщо вони вийдуть зі світу й відокремляться та ходитимуть шляхом смиренного послуху; і прокляття, якщо вони з'єднаються з ідолопоклонниками, які топчуть високі вимоги неба. Гріхи та беззаконня непокірного Ізраїлю записані, і ця картина поставлена перед нами як застереження, що якщо ми наслідуватимемо їхній приклад переступу й відступимо від Бога, то упадемо так само напевно, як упали вони. «Усе це сталося з ними як приклади; а написано це на науку нам, на яких настали кінці віків». Свідчення, том 1, с. 609.

Не слід використовувати одну істину для заперечення іншої істини, бо коли так роблять, це перетворює Божу істину на брехню.

«Не можна тлумачити один вислів Спасителя так, щоб він спростовував інший». Велика боротьба, 371.

Вчення про те, що історія стародавнього Ізраїлю являє собою лише моральні уроки, часто використовується адвентистськими богословами, щоб зруйнувати Боже пророче Слово, і є однією з напівправд, включених до страви байок, приготовленої для того, щоб ввести Божий народ в оману та спонукати його прийняти брехню, а цю брехню, яку вони приймають, окреслено в писаннях апостола Павла.

Інший головний напад на принцип, що історія стародавнього Ізраїлю ілюструє історію сучасного Ізраїлю, був вигаданий єзуїтами в період Контрреформації й полягає в прийнятті ідеї, що історія стародавнього Ізраїлю повторюється. Єзуїтська брехня полягає в тому, що історія повторюється буквально, а не духовно. Цю брехню вигадали як спосіб завадити розумінню, що римський папа є антихристом біблійного пророцтва, адже це вчення визнає істину, що в останні дні є антихрист, але стверджує, що антихриста представляє буквальна влада, а не духовна влада. Блудниця в сімнадцятому розділі Об'явлення, на чолі якої написано «Таємниця Вавилон», тоді була б блудницею, що постає в буквальній землі Вавилону, яка сьогодні є Іраком.

Ті, хто заплутуються у своєму розумінні слова і не розуміють, що означає антихрист, безперечно стануть на бік антихриста. Збірник Кресса, 105.

Папа — це реальна особа, що представляє реальну владу (Католицьку церкву), але він та його організація пророко ототожені з буквальним Вавилоном і можуть бути правильно ідентифіковані лише тоді, коли тему антихриста викладено як духовне сповнення буквального прикладу. Павло показав, що буквальний Ізраїль є образом духовного Ізраїлю, але це не була нова пророка істина, яку він подавав, бо його розуміння загалом спиралося на Старий Заповіт, і саме там ґрунтується його свідчення.

Так говорить Господь, Цар Ізраїлю, і Його Викупитель, Господь Саваот: Я — Перший і Я — Останній, і крім Мене немає Бога. І хто, як Я, покличе, і сповістить це, і впорядкує для Мене, відтоді як Я встановив давній народ? А те, що надходить і що має прийти, нехай вони сповістять їм. Не бійтеся і не лякайтесь: хіба Я не відтоді сповіщав вам і оголошував? Ви — Мої свідки. Чи є Бог, крім Мене? Немає іншого Бога; Я не знаю жодного. Ісаїя 44:6–8.

Ми маємо бути свідками Христа, як і Павло, свідками того, що Альфа й Омега визначив не лише давній Ізраїль, але й усі давні біблійні народи як символи, щоб показати «те, що має прийти» на тих, хто живе в останні дні. Павло був знавцем Старого Заповіту, і його було покликано бути пророкою сполучною ланкою між епохами буквального та духовного Ізраїлю. Саме його писання провадили тих, хто збагнули примноження знання в час кінця у 1798 році, а також у 1989 році.

Стародавній буквальний Вавилон, стародавні сини Сходу, стародавній Єгипет, стародавня Греція та стародавня Мідійсько-перська імперія є символами духовних сил наприкінці світу. Стародавні символи — це буквальне, що передує, і представляють духовне, що настає. Павло навіть стверджує, що буквальний Адам символізував духовного Адама (який є Христос).

Так і написано: Перший чоловік Адам став душею живою; останній Адам став духом животворним. Та не перше духовне, але душевне; а потім духовне. Перший чоловік із землі, земний; другий чоловік — Господь із неба. Який земний, такі й земні; і який небесний, такі й небесні. І як носили ми образ земного, носитимемо й образ небесного. I Коринтян 15:45-49.

Є деякі дуже глибокі уроки, яких Павло навчає щодо першого й останнього Адама, але ми просто визначаємо принцип, який він дуже чітко формулює в цьому уривку, коли він стверджує: "перше було не те, що духовне, але те, що природне; а потім — те, що духовне." Буквальне, яке Павло тут ототожнює як "природне", є першим, а духовне — останнім. Буквальний Ізраїль був першим і природним, а духовний Ізраїль приходить "потім".

Буквальний Вавилон передує духовному Вавилону. Наступний важливий момент, на якому наголошується в писаннях Павла, — це момент в історії, коли потрібно застосувати перехід від буквального до духовного. Це період хреста, коли визначається пророка зміна від буквального до духовного.

Бо всі ви — діти Божі через віру в Христа Ісуса. Бо всі ви, хто охрестилися у Христа, у Христа зодягнулися. Немає ні юдея, ні грека; немає ні раба, ні вільного; немає ні чоловічої статі, ні жіночої, бо всі ви — одне в Христі Ісусі. А якщо ви Христові, то ви — Авраамове насіння і спадкоємці за обітницею. Галатам 3:26-29.

Не має значення, яким би не було твоє походження: якщо ти приймеш Христа, то станеш нащадком Авраама. Ти не буквальный Ізраїль; ти — духовний Ізраїль. Переходом від буквального до духовного став хрест. Павло ділить людство на два класи. Кожен із них має власний завіт; і ті, й інші є нащадками Авраама. Кожен із них має місто, яке представляє його рід і завіт. Кожен є або сином буквального Адама, або духовного Адама.

Бо написано, що в Авраама було двоє синів: один від невольниці, а другий від вільної. Та той, що від невольниці, народився за тілом; а той, що від вільної, — за обітницею. Усе це має образне значення: бо це — два завіти; один від гори Сінай, що народжує в рабство, — це Агар. Бо ця Агар — гора Сінай в Аравії й відповідає теперішньому Єрусалиму, бо він у рабстві з дітьми своїми. А вишній Єрусалим — вільний; він мати нам усім. Бо написано: Веселися, неплодна, що не родиш; вигукни і заклич, ти, що не відчувала мук породіллі; бо самотня має багато більше дітей, ніж та, що має чоловіка. А тепер ми, браття, як Ісак, — діти обітниць. Та як тоді народжений за тілом гонив народженого за Духом, так і тепер. Та що каже Писання? Вижени невольницю та її сина, бо син невольниці не буде співспадкоємцем із сином вільної. Отож, браття, ми не діти невольниці, але вільної. Галатів 4:22–30.

У час розп'яття давнє буквальне стало символами сучасного духовного. Апостол Павло роз'яснив ці ключові пророчі істини, які дозволили Вільяму Міллеру встановити рамки двох спустошувальних сил, на яких він заснував усі свої пророчі висновки. Саме та робота, виконана апостолом Павлом, визначає три спустошувальні сили, які становлять основу всіх пророчих висновків Future for America.

Основою розуміння Міллера щодо примноження пізнання, представленого видінням при річці Улай у сьомому, восьмому та дев'ятому розділах, було його відкриття, що «щоденне» у книзі Даниїла означало язичницький Рим. Він зробив це відкриття у Другому посланні Павла до Фесалонікійців. Це розуміння є основою істиною, визначеною у зв'язку з пророцією «брехнею», яка наводить сильну оману на адвентистів сьомого дня в останні дні.

Ми продовжимо наше дослідження зростання знань, представленого у видінні річки Улай, у наступній статті, розглянувши те, що Міллер розпізнав у посланні Павла.

Той, Хто бачить приховане, Хто читає серця всіх людей, говорить про тих, хто мав велике світло: "Вони не скорботні й не приголомшені через свій моральний і духовний стан. Так, вони вибрали власні дороги, і їхня душа має приємність у своїх мерзотах. Я також оберу для них оману й наведу на них їхні страхи; бо коли Я кликав, ніхто не відповів; коли Я говорив, вони не слухали; але чинили зло в очах Моїх і вибрали те, що Мені не до вподоби." "Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили неправді," бо вони не прийняли любові правди, щоб їм спастися, "але мали приємність у неправедності." Ісаї 66:3, 4; 2 Солунян 2:11, 10, 12.

Небесний Учитель запитав: «Яка ще сильніша омана може звести розум, ніж удавання, що ви будете на вірній підвалині і що Бог приймає ваші діла, тоді як насправді ви чините багато що згідно з мирською політикою і грішите проти Єгови? О, це великий обман, зваблива омана, яка оволодіває розумами, коли люди, що колись пізнали істину, плутають вигляд благочестя з його духом та силою; коли вони вважають, що багаті й розбагатіли і ні в чому не мають потреби, тоді як насправді потребують усього».

Свідчення, том 8, 249, 250.